

Minder.

Naar vi nu begynder denne Vandrebog, maa det
være med at mindes de to far og saa hvar
ellermoster eller og far, og saa Barndomsstykket
hvor de var etidspunktet. For mig er det gaad
saadan, og man ikke ogsaa i andre har følt
noget mere det samme. Den Gang far døde,
kam det saa hurtigt og haardt, at vi næppe forestod
at far der var saa stærk en Kæmpe skulde saa lidelig
hvorfor. Far som vi vidste, at hvad du end
kam, saa stod man saa sikkert og fast, at
lige meget hvad vi kam med, saa det var
sikkert, far kunde altid hjælpe, for man vidste
hvor Hjælpen var at finde. Og saadan har det været,
lige fra vi var ganske smaa, det far sagde, det
var sandt, det var rigtigt. Sid vi maa kunde
give vor Børn, lidt af det far og mor har kunnet
give os. For skikken sagde det far Begravelse,
over denne stands der kunde den passende staa.
"Næjsamhed og Guds frygt." Jeg har det tænkt paa,
hvor var det sandt, vi har haft en far, vi
i et og alt kunde se op til. Og saa nu da
til mor gik vekk, da var det ikke mere saa
haardt, det var som var vi mere forberedt

gaa, at det kunde kammu. Fingur sagde noget men
det samme, men nu bag efter, kammu kammu,
jeg synes, det har veent saa snart at forstaa,
at det ikk er mere, at Barndamhjemmet er
splittet, der er ikk noget mere, der hedde hjem
dit olomor. Denne lille eyegode det, der aldrig
vede, alt det gode man vilde gøre os. Vi kan du
godt forstaa, Far og det altid kunde kammu tilbely
for det saa nu altid saadan paa det, at
mad Fattu gör er altid det rigtige, det
olening den blev, da den tid, jeg kan huske,
og saa det olening, men dit Gengæld saa
var det eneste mad det. Kan i huske,
da vi var Børn, var det noget Ekstra, der
stod, saa lidt det gerne, det skal Far have,
for det er man, der skal orbyde for os alle.
Far er Børn og Gjemmet var den lille Verden,
men det afrede sig helt.

Gjemmet det var selvfølgelig der, men Far
og det var, men Barndamhjemmet det
maa blive det lille røde Hus dernede paa
Bakken, som Fætter Hensitt sagde.

Der var vi voksede op. Det var det en egen
Fest, naar vi var ude at sjene og skulle

hjem paa Ferie, vidste de vi kom, saa stod
Ella gerne i Stevnsindløb, men kom vi uanmeldt,
saa var det en egen Fryd at gaa om af Lærernes
spyde ind af Vindue og saa kom me bag paa
dem alle, saa var det vel ikke spændt, der skulde
en lille Taarer af bare Glæde, nu var vi inde
i det lille Gyms hele Atmosfære fælte og saa.
alt det en sit Tiden havde længtes ~~for~~ ubørlig
efter saa mange Ting, som det lille Bord med
Bænken, Stampeskrog og med Vandspanden paa
sit Brædt Fars Stol i Krogen stov og Fars
milde Ansigt der Spørgen, og de smaa
Kring og Væl. Kan i huske, naar vi om Lørdagen
alle myrskede og mystrogede rullede sit Skandem
med en i Barnroymen og i andre Kappene
ankering af bare Glæde. og jeg som Gæstkom-
menderende, naar vi saa kom hjem om aften,
var der maaske Tus set en, det var nok gaad
skummelt sit, i havde alle købt paa Halen
med af gammel Glas, og det myrskede og
mystrogede var gaad sig en Tus. Jeg mindes
saa tydelig en Lørdag, vi var kammen ind
paa, at vildt sit Nidensbro, vi tog uden
Skrylle Strøget igennem med hele Bunden.

men den Højgænger af en Barmrogn
kunde ikke tage den kuyplet Lænderey,
den slippede, og hvem var i den, ja det
ved jeg ikke, i har temmelig sikkerhed, de
fleste af jer faaet saadan en Tur.
Men Bunden kom i Vejret, og der var
mange gode Fager i den, rent sit den
lille, samt Lufflaske saa ellers Mellemmad,
Tjanskebrød hvor Ringen var skåret af, Ringen
fak vi store, Krusummen de smaa, det laa alt
i smukt Fagning omkring os, Ringene fløj ud
af Pajinet, og Bunden saad dem alle, det
var is rene Syn. Ja der er Masser af blinde
dylige uforglemmelige blinder, eller blinder i
en Sammenhæng. Men og dyelig med Bugten
leliketille og stor og far; Lyshuset stor med
Strikkefjæl og far i midt Jakke og med Bilen.
Jeg har saa tit tænkt, om vi alle med vore
Børn, kunde sandes i Middelfart, og saa i Felles-
skab tage en Tur til Skibe, og vandre rundt
til alle de gamle Steder. Lad os haabe de Tider
ikke er langt herne, da vi kan det.
Nu lader jeg nogle Blade staa samme,
indan jeg begynder en lille Glæse, nu fra

os om du er anden, der vil føje lidt til.

Ja Kik har jo snart skrevet det, der er
at sige af det som vi alle føler, saa
maa jeg se om j'kan tilføje lidt Minder
det er jo ikke sadaan paa Kommando at faa
dem gravet frem. Jeg var jo slun til
at rende i Byen med Peter fra Rosenberg
og Moder havde jo sagt det saa tidt at
jeg skulde spørge om jeg maatte gaa
men saa var du altid saa meget jeg
skulde have gjort og det var jo ikke
saa interessant, men saa var det en
Middag, jeg var kommandlyen fra sandan
en Udflugt og der kommer Far og
af Middagssoveren og saa spørger Mor
Far om han ikke kan lare mig og
spørge ad en anden Gang og saa kom
jeg over Knaet og der var ikke lagt
Fingga i mellem, med det resultat
at jeg aldrig gjorde det mere, saa var der
den gang Moder lare mig at spise
Hviakaal da jeg kom hjem fra Skole
stod det paa Bordet nej tak, ligesaa om
offener, nej tak, om Margarin fik

en lille skedul Gullebrød og jeg saa
kom om Middagen kunde jeg vel nok
spise Hvidkaal. Under sidste Verden-
Krig, da du blev indkalt til Litbrinstyret
du var en hængsel paa Banen som
aldrig før af alle de Unge du skulde
i Trojen, Moder stod og skraldede Kartofler
over Vasken, men hvem kunde næsten
ikke se Kartoflerne, saadan saa jeg det
og kan se det endnu, da jeg skulde
na Ad Jens Mathiesen at Tjæne var
det sidste Moder sagde, lad mig nu
se at du bliver en god Dreng saadan
at di bliver glade ved Dig
Og alt dette, er hvad jeg vil sige dem
So Tak for. Johannes 20/2/1945

Der kunde ja skrives og skrives i lange
Brev om alle de gode gamle Mindes
vi har sammen med de borte som gik
bort. Det er saa dejligt at man bare
kan lække sine Øre saa kan man
lydeligt se dem, ha have Ansigtet for
sig. Jeg vil nu forsøge at sig en lille Tak

Jillige den 10-8.
45.

Oh Barndom Oh Barndom
de gyldne Dage
med mange glade Minder vi har
hjemme hos Fredrik og hans Mage
en Tur til det lille røde Hus paa Bakken vi har.

Faar Far og Mor i Lyshuset sad
med Strikketøjet og Piben
saa var der mange som rigtig var glad
saa var der støj og leven!

De bedste iblandt os var Far og Mor
vi alle havde dem nær
de var for os det bedste paa Jord
de stod os rigtig nær.

Tusind Tak i have to
jert Minde vi højt vil holde i Ore
hos jer vil taknemligt være Tanker to
og glade for Minderne i gav os vi være.

Hanne.

Jeg gjorde det saa godt jeg kunde men jeg er jo ikke
Digter.